

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 151/2026
17.06.2026. године
Београд

Врховни суд, председник суда Мирољуб Томић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Војислав Љубеновић, адвокат из ..., ул., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 427/26 од 18.05.2026. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 17.06.2026. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 У 427/26 од 18.05.2026. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је, преко пуномоћника, изјавила жалбу Врховном суду против решења Управног суда Р4 У 427/26 од 18.05.2026. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 4595/23, као и захтев за накнаду трошкова поступка.

Одлучујући о жалби предлагача, у смислу чл. 16, 18. и 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95...14/22), Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 У 427/26 утврђено је да је тужила (овде предлагач) поднела Управном суду тужбу 12.05.2023. године против туженог органа Министарства правде Републике Србије, Сектор за правосуђе, ради поништаја решења бр. 152-03-00693/2021-14 од 18.04.2023. године. Тужени орган није поступио по налогу суда од 29.05.2023. године за доставу одговора на тужбу и списка предмета, као ни по поновљеним налозима од 25.02.2025. године и 04.05.2026. године. Судија известилац је у свом изјашњењу поводом поднетог приговора навела да је због недостављања списка од стране туженог органа усмена јавна расправа заказана за 01.06.2026. године.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року

уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни суд сматра да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 4595/23.

Ово стога што је Управни суд од подношења тужбе активно предузимао радње у претходном поступку у циљу остваривања процесних услова за одлучивање, будући да је по пријему тужбе исту послао на одговор туженом органу уз захтев за доставу списка, по ком тужени орган није поступио, као ни по два поновљена налога суда. Наиме, подношењем тужбе суду управни спор је само покренут, а да би могао да се води уз учешће обе супротстављене стране, морају бити испуњени одређени услови, међу којима је и достављање одговора на тужбу и списка предмета од стране туженог органа, да би увидом у њих суд био упознат са чињеничним стањем утврђеним у управном поступку. Како је последица недостављања списка од стране туженог органа овлашћење суда да у том случају реши спор и без списка, при чему мора сам да утврди чињенично стање на расправи, то се трајање поступка у овој фази не може сматрати повредом права на суђење у разумном року, нити се може приписати у кривицу суду.

Врховни суд је ценио и наводе жалбе којим се указује на дуго трајање поступка у целини, али је нашао да нису од утицаја на доношење другачије одлуке. Наиме, поступак пред органом управе представља интегрални део одлучивања у управној ствари, међутим, Законом о заштити права на суђење у разумном року се пре свега остварује заштита права на суђење у разумном року у судском поступку.

Имајући у виду да се основано може очекивати да ће предмет бити окончан у кратком року, будући да је усмена јавна расправа у предмету Управног суда У 4595/23 заказана за 01.06.2026. године, као и све остале разлоге наведене у овом образложењу, Врховни суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. ЗВП сходном применом члана 153. став 1. ЗПП, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**Председник Врховног суда
Мирољуб Томић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић